

Zvonko Karanović

Feedback

Visszatértem a városba
és ott találtam őket állva
a galéria és a kávézó
között
ahogy mereven bámulnak a betonra
és arra várnak hogy még egy napra
lehúzzák a redőnyöket
visszatértem
és élettelen fiatal húshalmokat láttam
az utcákon és a járdákon
vigyorgó rühes
macskákat
akik mindenki tenyeréből esznek
de csak saját magukról beszélnek
ó, milyen jól
ismertem a várost
ahol születtem
mennyire éreztem a reménytelenség lüktetését
minden porszemet
ami megszületik és meghal
azon a helyen ahova én is tartozom
el akartam tűnni
ököllel betörni
a tudat tengeralattjáróinak klausztrófóbiás
ablakait
és vállamról levenni az óceán súlyát
amelynek fenekén futok
mégis
a régen elsajátított megszokás
biztos lépteivel
melléjük álltam
lenyeltem egy acid papírfecnit
és csatlakoztam az egyperces némasághoz
a betonra bámultam
és beszívtam
a cigifüstöt
a város nyögött a kánikula forróságában
az égből cipők hullottak
mindenféle alakban és színben
és én megcsókoltam azokat
amelyeket legjobban szerettem
a fekete hegyesorrú magassarkúkat

Aranyévek

És újra csak sóvárogni fogunk
az aranyévek után
amiket a hatalmas hipermarketek
és az érintésre működő berendezések utáni
vágyakozással töltöttünk
amikor a nyugatról álmodoztunk
és apró narancsfákról
amik az ablakban virágoznak
egyre öregebbek és boldogabbak leszünk

elviszlek innen
ez egy túlságosan szomorú világ
ahhoz hogy komolyan tekintsünk rá
szerelemre van szükséged
olyan szerre ami a magasba emel
egy mariachi vagyok
akinek gitárján egyetlen húr van
amivel megfojtalak
a tó mellett aminek színe olyan mint a szemedé

a tóból átviszlek a kádba
a kádból átviszlek az ágyba
az ágyból átviszlek az égbe
ha nem szeretnél visszajönni
én leszek a sorsod
megtarthatsz
hogy ott legyek a stáblistán életed végén

Még több tüzet

A nyugodt vidéki élet nem nekem való
a kovácsoltvas tétlensége
a szőlőlugas árnyéka
a tompított fény

a napok feszültek akárha extázisban lennének
a test remeg
és Isten sohasem volt messzebb

még több tüzet
még több tűzre van szükségem
a világ végén állok
és képeslapokat küldözgetek

Benedek Miklós fordításai

Zvonko Karanović (1959) szerb író, költő. Beutazta stoppal Európát, és gyakran váltott foglalkozást: volt újságíró, szerkesztő, műsorvezető, DJ, koncertszervező, több, mint tíz éve pedig egy zenebolt tulajdonosa. Verseit tucatnyi európai nyelvre lefordították, regénytrilógiájával pedig bekerült a legrangosabb szerb irodalmi díj, a NIN döntőjébe.